

JoEscric.com

ESTIMADES BÈSTIES

Marc Gomar i Calatayud

*Perquè sou irracionals, perquè sou elementals,
perquè sou de mar i cel i terrestres com es fang.
Perquè sou uns animals, perquè sou es meus germans,
perquè sou tan irreal, vos estim a tots igual.*

Antònia Font.

BITZAC

No empujar, soy viejesito.

Carnes Mondúver

1

- No entres al bany! – exclamà mon pare, l'avi Siset pel meu fill.
- Ja s'han enganxat Manel i Lara de nou? Si de joves són fogosos, no sé com seran a la teua edat! I si els insonoritzem la caseta del jardí?
- No, Pere, no –digué comprensiu. Que no recordes que feies tu als seus anys? Jo ho recorde molt bé. A més, no et cride per això, que ells estan al Seat Ritmo, no els veuràs pel baf de les finestres ni sentiràs cap gemec perquè deixen el motor engegat. El que em preocupa és el que ocorre a l'excusat.
- La meua dona! – que amb raó m'acusava de desconfiança.
- Tampoc – I es va arromangar les mànigues de la camisa. Mira!

L'avi tenia una inflamació que s'estenia de la monyica al colze.

- Ja s'ha untat una altra vegada amb vernís per tal que sembla bronzejat! –el vaig esbrincar.
- Això! A la meua edat esperes que es fixen en l'arc de les celles i no en el socarrat de la pell.
- I aleshores? A què es deu eixa inflamació? Ja li digué el metge que a al seua edat no és bo que menje més de dos plats de fideuà, que els musclos obstrueixen els vasos sanguinis. I vosté engoleix com una aspiradora. De les gambes, cap i tot!
- Xe, estàs cada dia més idiota, fill meu. Açò guarda relació amb el cagador!
- Aguarda! Què passa?

2

Que què passava? Un eixam d'abelles s'havia instal·lat a la cisterna del vàter. Quan l'avi Siset es reuní i estirà de la cadena, conta que eixiren enfurides cap al braç que les encaminava a l'èxode.

M'acovardia aquella porta. El zum-zum que s'escoltava quan vaig fer ventosa l'orella fou suficient per a que es satisfera la meua curiositat. A més, de poc no em foten una fiblada perquè una plugim d'abelles impactà contra la porta i alguna d'elles, fins i tot, foradà la porta amb l'agulló.

Anàrem a la part de darrere del bany i observàrem per la finestra de ventilació una ombra que, amb dos colpets, es va remogué i configurà formes calidoscòpiques com les d'un centrifugat.

- Que artistes, eh? –digué l'avi Siset amb sincera admiració. En els seus cent cinquanta anys llargs de vida no havia vist res paregut perquè no mirava la televisió.

- Artistes? Són ocupes! Ara veurem què fem!

A qui m'adreçava? No volia molestar Manel i Lara, advocat i biòloga, que tiraven en eixe moment el primer condó per la finestra del Ritmo. Aleshores arribà la meua dona amb la safata per la roba baix del braç. S'encarava amb decisió cap al bany, pel que li vaig practicar una espavilada traveta que desafinà l'harmonia de la seua dentadura però la guardà d'un mal pitjor.

- I què ruc és el teu fill! Bé que m'enganyares, lladre! – li espolsà a l'avi Siset mentre em mirava amb menyspreu. I tu, Pere, ajuda'm a arreplegar la roba que estarà eixuta.

- Has estés una altra vegada sobre la banyera? – li preguntà ell, amb el somriure satisfacció de qui ha tancat un negoci impossible i li agrada que li ho recorden.

- És que amb la primavera, els esquirols baixen dels arbres i em furten la roba. I aquest home que em clavares...

- Ho has denunciat? – vaig interrompre davant l'allau d'impropis.

- No. Manel em comentà, abans que se n'anara de viatge amb la biòloga eixa, que com que totes s'assemblen és impossible la inculpació d'un únic esquirol i el dret protegeix davant una sospita col·lectiva.

- Doncs entre esquirols, abelles i fills viatgers –afegí com uns punts suspensius l'avi Siset, mentre adreçava una mirada furtiva i sorneguera cap al Ritmo .

- Abelles? On? – la meua dona era quasi tan histèrica amb les abelles com amb el matrimoni.

- Tranquil·la... – vaig respondre amb convenciment mentre li llançava un ullet còmplice a mon pare. S'han ficat totes al bany. Ara mateix estaran entre els plecs de la nostra roba de llit.

La meua dona es desmaiar. La vaig besar però estava clar que no era jo el seu príncep blau. Vaig provar amb el despertador i tampoc. I l'avi Sisè, amb l'experiència que dóna l'edat, avisà un ambulància.

3

Els ambulanciers em miraren amb menyspreu. Amb una senzilla galtada reanimaren Mar. Les circumstàncies em forçaren i els vaig justificar la meua incapacitat.

- És que un eixam d'abelles s'ha instal·lat al bany, sóc al·lèrgic, la meua dona histèrica i mon pare un mareig. Total, que els meus remeis no han funcionat com esperava.
 - Doncs sort que son pare ens ha cridat perquè com que viu paret amb paret amb l'hospital.. Si és més greu, es queda vidu. No sé si ignora que la direcció de l'hospital cap ací és de sentit prohibit i li hem de pegar tota la volta a l'illa. La pròxima vegada, serà millor que camine vosté vint metres.
 - Un altre canvi de direccions en el trànsit?
 - Que no segueix vosté el teletext de la televisió local? Vaja amb compte, el regidor de trànsit és imprevisible.
 - Eixe...
 - No diga res, que vosté també el votà.
 - Jo?
 - Segur! Que per això li autoritzen que estacione on ho fan les ambulàncies.
 - Sense rancúnia ni ressentiment, amic, que com a contribuent li pague part del salari.
 - Doncs mire, ara, sense rancúnia ni ressentiment, em declare en vaga i reclame una pujada de sou. I ens encadenarem a aquest arbre jo i el meu company, que no pensa i fa sempre el que li diuen.
 - Sí, home, sí. Cap problema. Convide a la seua companya si vol... Després que les abelles hagen ocupat el meu bany, un inquilí més no em fa nosa.
- Abelles? Ha avisat els bombers?

Els bombers arribaren tres minuts abans que els telefonàrem. Des que anaven amb autobusos de línia a tots els llocs havien guanyat en rapidesa. I si feien tard perquè algú havia estacionat al carril bus, els propietaris dels edificis en flames composaven neronianes, que l'Ajuntament havia ideat un concurs que pal·liava així les queixes sobre els possibles retards.

El sergent atengué les meues explicacions fins que arribà, cinquanta segons més tard, la bicicleta extintora. Com una exhalació, tragueren Manel i Lara del Seat Ritmo, que duia l'obrefàcil de sèrie, i la intimitat de Lara i Manel es veié molt humana. Un nou preservatiu volà pels aires i impactà en la cara de Mar, que es desmaià quan se n'adonà que Manel no estava de viatge a Lituània sinó a Lascívia.

- No havíem quedat que es tractava del bany? – li vaig bonegar al sergent per la imprudència.

- No s'esforce –em puntualitzà el subordinat de la bicicleta extintora mentre arruixava Mar amb la màniga per tal que reaccionara.

Li vaig contar el cas al subordinat que de seguida exclamà que sense mitjans no es podia treballar. I jo que sí, que a la meua dona li havia fet provat l'aigua. I ell, que què feien dos ambulanciers encadenats a l'arbre centenari, que per cert, plantà l'avi als cinquanta anys. I jo que els ho preguntara a ells. I ell que si jo desconeixia que eixe arbre, per la seua edat, el protegia la llei.

- No ho sabíem –vaig contestar al final amb irritació.

- Doncs ara ja no té excusa. Solte'ls!

- Estem de vaga – respongueren a l'uníson.

- Sí? – digué el subordinat mentre el sergent s'arrencava pèls de la barbeta. Doncs nosaltres també ens declarem en vaga.

Li vaig recomanar que aparcara la bicicleta extintora darrere de l'ambulància. Ell indicà al sergent que es col·locara amb ell a una de les columnes del porxo d'entrada i es nugà amb la màniga. Aquell però, s'escapolí.

- A més de sord, esquiol...

- Mire, no em parle d'esquirols – li vaig replicar.

- A tot açò, per a què ens ha cridat? Perquè no era pel Ritmo, no?

- No exactament – i li vaig explicar per tercera vegada el cas als bombers.

- Sap si són d'alguna espècie protegida?

- No els ho he preguntat.

- Doncs és el procediment reglamentari. Si no contesten, comente-li-ho un apicultor. Algunes varietats d'abella estan protegides i ens la carreguem si les fem fora. Ja ens han amenaçat més d'una vegada amb que apagarem els incedis amb un dispositiu BIC.
- Bolígrafs?
- No, botiges i cànsters.
- Ah...
- Avise, avise un apicultor. Si no en troba cap, la tercera recomanació del procediment reglamentari és que consulte un vident.

Ho vaig emplaçar per l'endemà. La meua dona, que havia retornat en contacte amb l'aigua, quan intuï que soparíem els de casa i a més, dos ambulanciers i dos bombers, un d'ells esquiol, defallí de nou. Ho vaig deixar per impossible i em vaig encarregar del sopar. Però com que necessitava que ella m'encenera el foguer perquè jo era home de vitroceràmica, la llançàrem entre l'avi i jo a la piscina. I reaccionà com esperàvem.

5

A l'endemà em despertà mon pare.

- Xe, xicon, tenim visita.
- Algun delegat sindical? –vaig badallar mentre em llevava les lleganyes i em desemperesia.
- No, què va! – m'esmenà mentre obria la persiana de la meua cambra. Mira...

A sobre la gespa que voreja la piscina dues xicones amb biquini prenien el sol.

- Seran amigues de Manel i de Lara?
- Res de res – em negà mon pare.
- Dels bombers, dels ambulanciers...
- Tampoc, tampoc. Però són molt simpàtiques.

Aleshores em vaig retratar l'avi, que anava amb bermudes i amb una tovalla al muscle. Sembla que ja havia conversat amb elles i havia extret les seues pròpies conclusions.

- Mira, Peret, mira – m'assenyalà. La xica rossa, amb aquella cara d'emperadriu que té de perfil, es diu Meravelles.

- No podia tenir un altre nom –vaig respondre mentre calculava l'orografia i la topografia del seu cos.

- L'altra xica –prosseguí mon pare- és Maite Glamour. És d'aquelles que gaudeixen de tot tipus de vicis, de les que somnien que es congelen mentre fallen a l'Antàrtica i aleshores apareix un gos de Sant Bernat¹ amb un barrilet de conyac...

- Xe, veig que les has estudiat!

- Des que han creuat per la porta –respongué amb un somriure. Meravelles ha entrat amb una samarreta del Barça. Saps quin nom duia escrit a l'esquena?

- Ronaldinho!

- No, Amor.

- Però ja s'ha retirat, que té uns quants anys!

- És el seu nom, bajoca! –em va instruir.

L'avi Siset obrí la finestra i saltà fins la piscina. Meravelles Amor i Maite Glamour l'esperaven boca a terra amb les esquenes preparades per a què els untara una bona dosi de bronzejador que l'avi els escampà amb generositat. Una mà per a cadascuna. Aleshores vaig despertar Mar.

- Pere, què fas?

- Mira Mareta, mira...

Mar es desmaià de nou. Cada cop que veia l'avi Siset amb tanta energia i feromona pensava en el risc que jo acabara com mon pare. El pollastre coix cantà i despertà la resta d'inquilins de la casa. Bombers i ambulanciers badallaren i els preparí a tota pressa el desdèjuni a la cuina mentre deixava Mareta arropada al llit entre els plecs de la senyera que empràvem de cobertor. La senyera de la ciutat de València permet eixes coses gràcies a la franja blava brodada que queda d'allò més bé quan li fas la vora al llit.

Quan ja havíem desdèjunt tots, perquè Manel i Lara feren una pausa en els seus instints adolescents, s'alimentaren i continuaren el viatge amb el Seat Ritmo que després de la intervenció del bombers semblava un bonic *coupé*, vaig telefonar un apicultor.

Arribà amb helicòpter puntual perquè em digué que no sabia quan podria presentar-se a casa però que ho faria segons l'hora en que quedàrem. I quedàrem en que vinguera en quan poguera. Li vaig exposar el cas i li vaig pregar que apagara l'helicòpter;

¹ Li deu el nom a l'Hospici del Gran Pas de Sant Bernat, fundat l'any 980 per Sant Bernard de Menthon com a refugi per a viatgers que travessaven el perillós pas alpí que separa Itàlia i Suïssa. Les cròniques més antigues s'han perdut, però se sap que els seus monjos encara criaven exemplars d'aquesta raça en el segle XVIII per tal de guiar, trobar i rescatar viatgers.

amb les aspes havia degollat mitja dotzena d'esquirols; havia desfet els cabells als vaguistes de casa; i havia escampat el bronzejat per on no tocava a Maite Glamour i Meravelles Amor. L'avi, a més, havia perdut la perruca per culpa de l'airada infernal que aixecava però un bells cabells rossos començaren a brotar-li per efecte del contacte amb les esques tendres i les orografies exuberants de les xiques en biquini. Els creixement dels cabells s'aturà just quan li arribaven ja a la cintura. Una expressió d'admiració eixí a l'uníson de les boques de Maite Glamour i Meravelles Amor.

- Ooohhh! Què guapo!

L'avi envermellí i féu cinquanta llargs a la piscina perquè així rebaixava els colors de la cara però que provocà, que eixira de dintre amb una musculatura admirable.

- Xe, fill meu, m'he llevat cent vint anys del damunt!

A tot açò, l'apicultor havia franquejat la porta del bany i havia entrat. Una màquina de fer fum com les que empen les orquestres de revetla li permeté l'entrada sense perill en aquell bany que ocupava l'eixam. De tots és ben sabut que les abelles odien la boira. La naturalesa no els ha dotat de fars antiboira i ho passen fatal. Així que, com que no s'hi veuen, no hi ha perill pel que les freqüenta. A més, Ivà era un expert apicultor que havia treballat fins i tot per a la darrera generació de faraons egipcis.

Isqué però, amb males notícies del vàter.

- Pere, aquestes abelles estan protegides. Hauria de capturar la reina per salvar l'espècie i després els bombers les aniquilarien ja sense problemes legals.

El sergent de bombers, l'esquirol que no secundava la vaga del seu company, el sord, va fer que sí amb el cap.

- Aleshores... capture la reina, no?

L'expressió d'Ivà però em deia que alguna cosa fallava.

- No la trobe. És probable que s'haja refugiat en alguna canonada. Avise un llanterner.

Ivà s'acomiadà i pujà a l'helicòpter però l'aparell no s'enlairà. S'havia quedat sense combustible.

- Algú em podria deixar benzina?

Els ambulanciers digueren que ho sentien però estaven en vaga i no es mourien de l'arbre mentre no els pujaren els sous. Els bombers, tot i que el sergent féu que sí amb el cap, li recordaren que es movien amb autobusos de línia i bicicletes i li ho recomanaren.

Ivà em demanà que li deixara el meu telèfon. Cridà a una companyia petrolífera que, en qüestió de minuts, començà la perforació del meu jardí en busca d'or negre.

- No patisca, senyor Pere. Vosté em fa un favor a mi si hi ha petroli i jo a vosté perquè, malgrat la desfeta, enriquirà si troben petroli.

Sí si no fos perquè la màquina perforadora quedà pregonament enamorada de l'helicòpter i aquell romanç estrambòtic impedí que continuara amb la prospecció. Per sort però, en mig de la meua desesperació, Meravelles Amor i Maite Glamour em comunicaren que eren llanterneres, lampistes i llumeneres, així com també torsimanys, perquè comptaven amb cinc o sis títols de formació professional.

L'avi, que semblava el darrer protagonista d'un anunci de perfum masculí, les assessorà. Acordaren que, davant el previsible atac de les abelles, aprofitarien el forat que havia obert la perforadora abans d'enamorar-se de l'helicòpter com a accés al quarto de bany. Un amor que, per cert, va nàixer també entre els seus propietaris, que se'n van anar junts. El jardí es deixondia i un tímid somriure apareixia als meus llavis. A la fi, el problema es trobava en vies de solució.

6

Llavors entrà un *serial killer*, que en anglés sona més fi, a la casa. Els treballadors en vaga dormien la migdiada; Mareta també mentre jo l'abraçava baix els aplecs de la nostra senyera; l'apicultor i els obrers petrolífers se n'havien anat a presentar un querella al Tribunal del Contenciós Amorós contra els seus aparells respectius; i l'avi Siset, Maite Glamour i Meravelles Amor dormien en postura de trena al cau que havien cavat, d'uns dos metres en horitzontal a partir del clot que havia fet la perforadora de petroli, que jeia erecta al costat de l'helicòpter. Tothom dormia. Bé, quasi tots. Manel i Lara que prosseguien amb els seu *leit motiv* copulatiu. Quedava aleshores un individu, a banda del *serial killer*, que no restava en *stand by*, un terme que he parés per la consulta de nombrosos manuals d'instruccions. Era el bomber sord i mut. No és que tinguera mala consciència per no ser un esquiol. Ell aparentava cap tipus de càrrega moral. Però arrossegava el trauma que li suposà en la seua insonora infantesa la ingestió d'un biberó de café blanc en lloc de la recomanable llet negra.

El *serial killer*, de qui amagaré la identitat perquè inclogué aquesta clàusula al contracte que signàrem, si de cas d'ara endavant l'anomenarem SK, va somriure. No matava gent mentre dormia per ètica professional com també m'havia esmentat quan el lloguí per tal que em buidara la casa. De fet, allò que el motivava, la seua debilitat, era la ganyota de les víctimes quan les travessava amb el ganivet de carnisser que duia a la ronyonera, una dada que no passa d'hipòtesi, ja que SK potser duia eixe estri per despitar sobre la seua veritable professió, la d'assassí en sèrie.

Quan detectà la primera víctima adequada, el bomber esquiol, es refugià al bany. Trobe que amb les presses i per telèfon no li comunicuí aquest petit detall d'importància. D'altra banda, SK ignorava que que l'escollit ni parlava ni escoltava, sinó tampoc l'haguera triat. No ho sabrà mai, però. SK morí afusellat per les fiblades del miler d'abelles enfurides que ocupaven els serveis i amb la picada de gràcia de la reina de l'eixam.

7

L'avi Siset, Maite Glamour i Meravelles Amor reprengueren la marxa després d'una fogosa migdiada al subsòl. Com que la foscor era cada cop més obscura, l'avi recorregué al ruc reflectant de Namíbia que havia comprat uns dies abans per Internet però amagava a la seua cambra per por que jo el féra fora de casa per l'ús capriciós dels diners de la seua minsa pensió. No li aguantava eixes debilitats consumistes perquè per la seua culpa em tocava pagar la carregosa hipoteca per cent anys que havia contractat als 80. Reconixeré però, que el ruc reflectant de Namíbia tingué un paper clau en la resolució del problema.

El ruc reflectant de Namíbia, d'ara endavant RRN, avançava amb la precisió d'un rellotge de corda xinés pel passadís catacúmbic que l'avi i les senyoretetes Glamour i Amor excavaven amb una sensata llunyania del seu morro, ja que al manual d'ús de l'RRN s'advertia que, al contrari que els rucs catalans, que tampoc reflecteixen la llum, el RRN pegava cabotades en lloc de guitzes. Així que, amb tota la precaució del món i la distància de seguretat mesurada en degetés, excavaven amb culleretes de café el túnel que els duria sota el bany.

A la superfície, mentrestant, l'helicòpter i la perforadora moriren d'amor quan s'assabentaren dels contenciosos amorosos que havien presentat els seus propietaris i que, ben certament, els separaria a la força en el millor dels casos o l'esterilitzaria i el castraria en el pitjor. Els seus propietaris, retiraven els cadàvers i se'n tornaven a casa en ambulància molt disgustats. Menys però, que els ambulanciers i el bomber encadenat, que per molt que li pregara al seu sergent que parara l'expropiació forçosa o robatori comú, no reaccionà. Era sord. I dubte si mut, perquè quan es consumà el fet delictiu amollà: *Xe, jo me'n vaig.*

Manel i Lara continuaven el fornici al Ritmo i la meua dona es desmaiava com de costum quan veié la retirada de l'helicòpter i la perforadora ja cadàvers. Jo jugava al solitari a la teulada de casa mentre em comunicava amb *walki-talkie* amb l'avi. Em contava que era qüestió de minuts que arribaren *al cor podrit de l'albercoc*, com anomenava la missió perquè així, deia, despistava els serveis d'espionatge groc i negres.

Tres solitaris després, m'informava que el ruc treia el cap del vàter i començava a llepava per primer cop la mel del servei. Que ho sabia pel soroll que li feia el ventre. Alhora, pregava Maite i Meravelles que cessaren en la fel·lació. A l'instant, l'RRN caigué mort des de la canonada que baixava de la tassa de l'inodor. L'avi escridassà per por que un exèrcit d'abelles els donara caça immediata però no, el silenci fou com el de les converses entre estranys. Quan s'atreví i tragué el cap per la tassa, es trobà el bany net i absent de cadàvers, a excepció del d'un humà que jeia a terra sense vida. Això no impedí la celebració i es banyà amb Maite Glamour i Meravelles Amor al bidet després que apartaren a puntades el cadàver d'SK.

8

Dies després, el(s) forense(s), usaré el singular i el plural ja que eren siamesos, descobrir(en) les abelles mortes a la panxa del ruc i l'abella reina clavada a la seua llengua com un *piercing*. El cadàver d'SK fiu que desapareguera amb la batitaurus per tal que no m'arrossegà problemes amb el sindicats de sicaris per mort laboral.

Una vegada estudiada l'espècie, van concloué(ren) que es tractava d'una rara secta d'abelles que creien que havia arribat el judici final i esperaven atrinxerades que una nau espacial, que havien confós amb la boca del ruc reflectant de Namíbia per la seua lluminositat, les absorbira cap a un lloc segur. El(s) forense(s) va(n) assegurar que no informaria al govern perquè era(en) de l'opinió pensada que aquestes espècies, per molt protegides que estigueren, eren elements subversius per a la laïcitat del país.

Mareta es desmaià d'alegria i l'avi Siset, al cap de nou mesos, dugué al món dos nous hereus hipotecaris, amb la satisfactòria enhorabona del director del banc al rebut de la hipoteca, de mares desaparegudes. Manel i Lara es barallaren i consagraren les seues vides a sengles ordes religioses de contemplació i observança. Els treballadors en vaga s'han establert al jardí de casa i m'ajuden amb la hipoteca després que els ocupara en la meua nova empresa dedicada a la importació de sementals i femelles i la cria de rucs reflectants de Namíbia. I per cert, m'han arribat notícies que la perforadora morí prenyada de l'helicòpter.

GOTELÉ

Su sabor es tremendamente fuerte, pero poseen altas dosis de minerales, por ejemplo 15 veces más calcio que la leche de vaca. Contiene fibra y hierro. Al remojarlo llega a aumentar de tamaño hasta 5 veces, siendo su aspecto de fideos negros

Ana Moreno en Curso completo de cocina vegetariana

1

Bernat guardava les seues gallines blaves a la cripta d'una antiga església que havia heretat. Era costum que els pares deixaren en herència criptes, catacumbes o soterranis als seus fills. Era tot allò al que aplegaven al preu que estava l'habitatge. Això, quan hi havia cert poder adquisitiu. Quan no era així, la descendència s'acontentava amb un traster o una trista plaça de garatge.

Esmaragda havia instal·lat allà la seua banyera. Des de ben menuda li havia trobat tant de gust a l'aigua que havia esdevingut amfíbia. S'havia llicenciat en periodisme en una universitat a distància i estudià la carrera des de la banyera. Entre bombolles de sabó, sals minerals i esponja, redactava reportatges de països imaginaris per a un setmanari d'actualitat-ficció. I és que, la informació estava condemnada a la desaparició. Després del període de la societat de la informació, arribà el de la societat de la contrainformació. Finalment i producte de la tesi i antítesi marxista imposà la societat de la desinformació. La gent rebia massa impactes de realitat al cap del dia i en tenia prou, els sobraven causes, conseqüències i raons. Així que optava, cada cop més, per notícies-ficció, realitats inventades pels propis periodistes això sí, amb l'orientació, com no, dels executius dels grans grups de desinformació.

Mosset era un gat negre que per una estranya mutació genètica havia adquirit la doble articulació. Des que pronuncià la primera paraula, els seus companys d'espècie se'l miraren amb ressentiment i el tractaren com a delator en potència. És ben sabut que els gats mantenen un pacte secret que pretén el control del planeta quan s'extingisquen els humans. Els guepards, els lleons, les ikastoles i la resta de felins, a excepció d'elefants i rinoceronts que per això mateix són paquiderms, també volen el poder, però lluiten des de fora del sistema. De tant en tant i com a molt, devoren un explorador. Els gats no. Són més intel·ligents del que pensa la gent. Se'ls considera una mascota més. Però el seu sistema de vida busca l'enveja als humans i per això és necessari un sostre en comú i una aparença domèstica. Amb la convivència sembla que els gats només copulen, mengen i

dormen. És possible un grau de puresa i sincretisme més elevat? Serien un exemplars si no fóra perquè la realitat és que el seu sistema d'organització es fonamenta en l'assemblearisme jeràrquic amb un complex sistema burocràtic-sindical.

Ara però, la Comuna Gatònica Mundial sentia amenaçada milers d'anys d'inexistència i discreció per culpa de Mosset. Una paraula fora de lloc ho malmetria tot. Per això, van començar una impecable persecució contra ell en col·laboració amb els humans del departament municipal de neteja. Una nova ordenança per decret d'alcaldia perseguia els gats negres abandonats. Mosset sabia que ho tenia cru i per això mateix va es quedà quiet al primer lloc segur que trobà a la ciutat. Sota la banyera amb potes on residia Esmaragda.

2

Bernat esperava el transportador amb un parell d'exemplars de les seues gallines blaves al termos. Els biòlegs coneixen que les plomes es destenyeixen quan entren en contacte amb la temperatura ambient. Aquell dia, el transportador es retardava. Bernat va mirar el seu metrònom i ho atribuï a un retard global generalitzat: en lloc de l'habitual negra/seixanta, l'aparell marcava blanca/seixanta. Potser era culpa d'aquell oratge infernal. Cada cinc o sis metres canviava el temps. Havia travessat de camí a la parada vàries cortines de tronada i un parell amb clima saharià. Amb raó els medicaments contra els refredats s'havien fet més necessaris i eren més cars que el tabac. Entre aquestes i d'altres pensades que no aporten res, el transportador arribà i va absorbir Bernat.

Esmaragda es divertia a la banyera mentre xatejava amb el seu nuvi. Somniava que es casaria amb ell i comprarien una basseta on es remullarien junts. Amb aquest, un tal Daniel, sentia que li havia arribat l'amor. Duien ja més de trenta hores junts tot i que encara no havien eixit mai enlloc. Però la reconfortava haver trobat algú que la comprenguera. Daniel no vivia com ella tot i que el cas s'assemblava. El seu complex de tortuga l'havia habituat a la vida dintre d'un closca i prop d'una marjal. Per a Esmaragda però, allò era un home perfecte, la resta li semblaven incomplets i de la passió comuna per l'aigua brollaria la felicitat, n'estava segura.

Un plor arribà a les seues orelles quan més alegre estava. Alguna criatura havia trobat refugi sota la seua morada i si estava tan bé com ella no eixiria mai de baix. Però Esmaragda tenia la solució per aquests casos. Destapà la banyera i el soroll del desaigüe espantà Mosset, que eixí de sota. *Que bonic!*, exclamà Esmaragda que volgué que entrara a la banyera. Però si en alguna cosa no canviaran mai els gats és en la seua adaptació a la humitat. Així que, abans que un mil·límetre de la seua cua tocara l'aigua,

Mosset esgarrapà de dalt a baix Esmaragda que com tenia la pell tan sensible, a causa dels vint anys en remull, la mudà com fan les serps. És a dir, que en realitat, va ser més aviat un canvi de camisa. Perquè Esmaragda no li caigué la pell, sinó la rica capa de ceratina que la cobria. Les comparacions són odioses i si és amb les serps, desagradables. Però és que a diferència dels sauris que canvien la pell a pellingots, les serps ho fan d'un sol cop, com li ocorregué a Esmaragda, que es digué: *Mira, veus, ara m'axeque i passe per la marjal a per Daniel. Podríem anar a conèixer la intempèrie. Que de tot el que hi ha a Internet, ja garde còpia en memòria com el Google i a més, de segur hi ha pàgines semblants al món real.*

Bernat va baixar al a parada més propera a la marjal de Daniel. Aquells transportadors però, havien de millorar la seua tècnica per al descens dels passatgers perquè, amb la caiguda, Daniel es trencà un genoll. I és que ja l'havien multat perquè l'empresa advertia als clients al dors del bitllet i en la televisió que era obligatori l'ús de casc, colzeres i genolleres. Per sort, les gallines blaves no havien perdut cap grau de color tot i que expiraren en el trajecte.

Arribà coix al perímetre de la marjal, on una banda d'oques rebé Bernat al so d'un pasdoble. A continuació, un grup de granotes li ballaren una dansa de benvinguda. Poc després, entre els canyars, aparegué Daniel amb la seua pròtesi de closca a l'esquena.

Aquell però no era el Daniel que havia conegut quan li vengué les zebres blaugrana. El veia desmillorat, sense la lentitud habitual i eixut com la roba estesa al desert. Dubtava si l'ofendria que li preguntara la causa d'aquella tristesa però tampoc fou necessari. Els samarucs recitaven un plany per la pèrdua de l'estimada. Segons entengué Bernat, la seua estimada feia un parell d'hores que no contestava als requeriments de Daniel tot i que aquest li havia ofert matrimoni. *Desvergonyits!* proferir mentre els llançava un bomba de mà a l'estany. Els samarucs eixiren al vol de l'aigua, feren burleta pel desengany i expiraren en colors. *Són uns mal educats. No m'estranya que estiguen en preill d'extinció.*

D'això precisament venia a parlar-li, senyor Daniel. Després d'investigar llibres de genètica antiga vaig poder clonar un parell de gallines, aquestes que li porte ací. Mire-les ràpid perquè els queden uns segons per descompondre's. Daniel mirà l'interior del termos i aprovà la troballa. *En vull cinquanta d'aquestes.*

Bernat no tenia queixa. Aquesta darrera venda li permetria l'inici de les exploracions al subsòl per a l'eixample de la cripta. Els talps que habitaven la zona d'expansió natural eren receptius si se'ls ofería un treball estable com aquella excavació i a més, no els molestava el canvi de residència sempre que hi haguera ruïnes al voltant.

Es coneix de sobres, gràcies als antics documentals televisius, que són uns animals molt clàssics que gaudeixen més la vida entre vestigis d'antigues civilitzacions. Amb les darreres capes d'asfalt que havien cobert la terra, no era difícil trobar sepultades restes arqueològiques d'apartaments de platja, camps de golf o urbanitzacions residencials.

Esmaragda es posà la seua millor roba. Va agafar Mosset, el ficà a la bossa de mà, i obrí la porta. Feia prop d'una dècada que no la creuava i la seua gola proferí un crit d'horror. *Gotelé!* Pensava que havia passat de moda i a l'oblit però no, les tendències actuals l'havien recuperat sobretot per les nous habitatges construïts als aparcaments de supermercat. No entenia com els polítics no l'havien prohibit.

Aquella plaça soterrània a la que donaven les portes d'una cinquantena d'apartaments com el seu estava cobert a l'engròs de gotelé. Ella l'odiava i Mosset, quan veié la repugnància que sentia la seua amiga humana, esgarrà tot el que trobà al seu abast. I és que, més que gotelé, eren parets amb paper que imitava gotelé. Mig plorosa i emocionada per la demostració amorosa que li havia fet Mosset, Esmaragda, amb pas ferm, ascendí per l'accés de vianants a la superfície. Això sí, abans pagà dessaborida la tarifa obligatòria per al trànsit de peus que l'Ajuntament havia fixat perquè n'eren tants que dificultaven la circulació de vehicles de roda i aerotransportats.

3

Bernat marxà feliç de la marjal de Daniel mentre aquest improvisava un suïcidi d'esquena al terra. Era una mort segura per a les tortugues però sabia que ell, amb un simple moviment de cames o braços, s'aixecaria, així que s'enguixà colzes i genolls. Volia morir en pau, tot i que sabia que el procés era lent i corria el risc de desmai i deshidratació pel que deixà a l'abast dels seus braços enguixats un plat amb galetes de plàtan i una ampolla de vi de pinya, la que més pols tenia del celler.

Esmaragda i Bernat es creuaren pel camí. Les inevitables lleis de la gravetat sexual i el fregament físic dels cossos els entretingué més temps del que a priori pensaven. No havien tingut mai cap contacte físic amb humans i aquella senda, de la marjal a la ciutat i molt transitada pels elefants, semblava el lloc i l'ocasió que pinten calba els castellans. Mentre Esmaragda i Bernat s'estimaven sense compromís, Mosset furgava en l'equipatge de Bernat i descobrí les difuntes gallines blaves.

Un moment, perdone que el moleste, senyor. Bernat el va mirar però tornà a la feina. Havia d'encertar amb el seu dard el centre de la diana d'Esmaragda. Pensava que allò d'un gat que parlava havia de ser conseqüència d'aquell famós concepte, l'orgasme, del que tant havia sentit parlar. Semblava millor del que imaginava, i això que encara no li

havia marcat vint-i-cinc a Esmaragda. *Esmaragda, pareu un moment, que això que feu no és tan important.* Esmaragda es mirà amb desgana l'incapaç de Bernat, que no li la posava al lloc i s'aixecà. *Bernat, fes el favor, practica més a casa que mai no saps quan ni on trobaràs una diana i s'ha d'estar preparat. M'has decebut. Ara escoltem el meu amic.* Bernat, resignat i cabrejat amb Mosset va parar l'orella. Amb tant d'interés que se li quedà perpendicular al crani. *Digues, va. Mosset, com si res, ficà la directa. Escolte, igual que ha blavejat eixes gallines podria canviar la meua fisonomia?*

Bernat se'l mirà amb repugnància. *Però si ets un gat! Què t'has pensat, que és tan fàcil com les granotes, que en besar-les esdevenen prínceps?* A Esmaragda li va regallar un torrent de llàgrimes. Sempre li havien agradat les granotes però quan les besava, es convertien en prínceps i perdien l'atractiu. Eren massa envanits pel seu gust. Davant els seus plors, que per poc no ofeguen un ramat, el gos i el pastor que pasturaven per damunt d'una línia d'alta tensió i la volta a peu d'elefants que passava silenciosa per allà, Bernat cedí. *Ho podria intentar però no t'assegure res. El teu amigueta hauria de venir-se'n amb mi.*

Mosset i Esmaragda s'acomiadaren. Ella evità els plors per a què no s'inundara res més. Mosset li recità uns versos de la generació del 127, els poetes obrers de la factoria Seat de Martorell, i li féu un afectuós arrap a les galtes per última vegada. Esmaragda li'n dedicà uns de la generació del Seat Ritmo, amb millor mètrica però, això sí, rima assonant. Després repregué el camí de la marjal on veuria en persona el seu estimat amfibi, el seu enyorat Daniel.

Encara no havien deixat enrere Esmaragda, quan Bernat agafà Mosset del coll i el penjà d'un arbre. *Això et passa per impertinent. Deixar-me a mi malament davant una dama.* Per tal que no identificaren el cadàver li tragué la pell i pensà que amb ella li eixiria una dotzena d'abrics per als seus ratolins blancs. Quan consumà l'homicidi, un grup indivisible de gats invisibles, que seguien Mosset amb la mateixa intenció, aparegueren de darrere uns arbres en senyal d'agraïment per l'assassinat del traïdor. Bernat, un a un, es féu amb ells a pedrades. *Sis per dotze, sis-cents dotze. Els ratolins blancs podran estrenar abric cada estiu si la seua esperança de vida continua en els 51 anys.* Bernat, de tant en tant, encertava amb les matemàtiques que, a diferència de les dones, són una ciència exacta.

Esmaragda baixava satisfeta la costera que conduïa a la Marjal. *Daniel... Amor meu... Sóc la teua amfíbia... He vingut per quedar-me amb tu!* Daniel, amb la cara negra pel Sol de migdia i les existències de galetes i vi quasi esgotat, temia morir. Ara no ho volia. Aquella era Esmaragda. I lamentava molt que la seua primera cita es produïra en

circumstàncies tan desagradables. Pensà què li diria. *Esmaragda, perlassa, m'han gastat una putada... No t'ho pots imaginar. Acabe de rebre la visita d'un client i mira com m'ha deixat...*

Esmaragda correu cap a ell, l'alliberaria! Va topar, però, amb una pedra i rodolà per la costera en forma de bola de fang que engrandí a mesura que s'apropava al punt on restava suspesa la vida del seu estimat. Quan arribà li passà l'engolí i l'arrossegà a l'estany. *Per fi junts, amor meu!* D'aquella bola de fang nasqueren els dos primers humans de nova planta. Aquells que venjaren els seus pares per la mort de Mosset i la putada de Bernat, que els fills sempre fan cas als pares. Però això va ser quan Bernat tornà a la marjal a per les cinquanta gallines blaves que Daniel li havia comprat. Es retardà una mica perquè també rebé a sa casa la visita d'uns gats mafiosos que volien venjança per la mort a pedrades dels seus companys i que eixiren de casa esquilats. Aquesta història però, resulta massa increïble per a un relat. Paga la pena que us quedeu amb l'amor que visqueren a l'estany Esmaragda i Daniel damunt d'un pàmpol. I és que la humitat és contagiosa.

BESTIARI

1. La cigonya pateix com mai; les companyies ja no asseguren vivendes en els campanars.
2. Una rateta ha trobat un moll. D'ara endavant saltarà a les sèquies en trampolí.
3. Un gos sense corretja té l'avantatge que no li cauen els pantalons.
4. La flor li preguntà al cactus: *per què no t'afaites?*
5. Una truita de més de dos ous és una truita valenta.
6. Dues verdures se saluden dintre d'una amanida. Una carlota les mira estranyades. *És que ens coneguèrem al mercat* li expliquen.
7. Com que no deixen als caragols que competisquen en proves de velocitat s'han especialitzat en la doma de tortugues.
8. El baobab presumeix al bosc perquè té el nom més exòtic.
9. El pollastre pensa que el Sol és sord. Quan canta mai li contesta.
10. Les cireres les estereotipen: totes no són bessones.
11. Les nous es deixen un dineral al cap del mes en tractaments antiarrugues.
12. Els pingüins no volen, però s'estimen les ales.
13. Uns llops es miren uns gossos d'un xalet: *Mira quins cosins més aburgesats tenim!*
14. La girafa està farta que sols es fixen en el seu coll.
15. La serp devora el mascle quan acaba l'acte sexual. Així s'assegura la fidelitat.
16. Les granotes, quan juguen al futbol, prefereixen la gespa ben mullada.
17. A la jaguar no li cal llenceria per a que sembla atractiva. O això és el que opina el jaguar.
18. Una vaca estimava un cangur però sabia que el seu amor era impossible. Mai seria capaç de seguir-li el ritme.